

LIBRIS | we know books
SERIA WILLIAM WARWICK
Povestea vieții unui detectiv

JEFFREY ARCHER

SUCCESSORUL

Traducere: Roxana Popescu

EDITURA VIVALDI
2023

Capitolul 1

Un antemergător al grupului special de escortă își făcu apariția la Scotland Yard urmat îndeaproape de un Jaguar verde și un Land Rover fără numere, în spatele cărora, la mică distanță, două motociclete ale poliției încheiau coloana regală. Când Big Ben a bătut unsprezece și treizeci, vehiculele au oprit toate odată.

O gardă de corp a coborât rapid de pe locul din față al Jaguarului și a deschis portiera din spate. Șeful Poliției Metropolitane, comisarul sir Peter Imbert, a făcut un pas înainte și a înclinat capul:

— Bine ați venit la Scotland Yard, Alteța Voastră Regală!

Cuvintele sale de bun-venit au fost primite cu un zâmbet cald și sfios deja cunoscut publicului.

— Mulțumesc, sir Peter, răspunse ea și au dat mâna. Sunteți foarte amabil că ați răspuns cererii mele mai aparte.

— Este plăcerea mea, ma'am.

Apoi sir Peter se întoarse spre grupul format din ofițeri superiori aliniați să întâmpine oaspetele.

— Permiteți să vi-l prezint pe comisarul adjunct...

Prințesa a dat mâna pe rând cu fiecare ofițer până la ultimul din șir când i-a fost prezentat șeful echipei de investigații criminale de la Met.

— Comandantul Hawksby este cunoscut drept Crimă 1, și... inspector-șef William Warwick care va fi ghidul dumneavoastră în această dimineață.

În acel moment o fetiță a făcut un pas înainte și i-a oferit prințesei un mic buchet de trandafiri roz. Aceasta l-a primit cu un zâmbet larg și s-a aplecat spunând:

- Mulțumesc! Cum te cheamă?
— Artemisia, șopti cu capul plecat spre pământ.
— Ce nume frumos!

Prințesa tocmai se pregătea să meargă mai departe când privind spre ea, Artemisia a întrebat:

- De ce nu purtați coroană?

William a căpătat o culoare roșu-strălucitor în vreme ce adjunctul său, inspectorul Ross Hogan, s-a înfrânat să nu râdă, ceea ce a făcut-o pe Artemisia să izbucnească în plâns. Prințesa s-a aplecat și a îmbrățișat fetița spunând:

- Pentru că nu sunt regină, Artemisia. Sunt doar o prințesă.
— Dar într-o zi veți fi regină.
— Și atunci voi purta coroana.

Artemisia a părut mulțumită de răspuns și a zâmbit către tatăl său care pornea să conducă oaspetele regal în clădire.

Ușa era ținută larg deschisă de către un tânăr cadet în fața căruia prințesa s-a oprit pentru a schimba câteva cuvinte cu el după care William a îndrumat-o către un ascensor care îi aștepta. Vizita prințesei fusese precedată de o lungă discuție, dacă era bine ca aceasta să folosească ascensorul sau să urce pe scări până la etajul unu. Ascensorul fusese ales cu cinci voturi pentru și patru împotriva. La fel de tensionată fusese situația în cazul alegerii celor care urmau să o însoțească în ascensor. Au rămas pe listă șeful poliției, comandantul Hawksby și William, în timp ce doamna de onoare a prințesei urma să-l ia pe cel de-al doilea, împreună cu inspectorul Ross Hogan și SD Roycroft.

William avea foarte clar în minte prezentarea pe care urma să o facă doar că de îndată ce au urcat în ascensor Alteța Sa Regală i-a pus o primă întrebare:

- Se întâmplă ca Artemisia să fie fiica ta?

— Da, ma'am, confirmă William amintindu-și că Hawk îi atrăsese atenția că „ma'am” trebuia să rimeze cu „spam” și nu cu „harm”. Dar ce dovadă aveți? Întrebă el uitând pentru un moment că nu se adresa unuia dintre subordonații săi.

— Dacă nu ar fi fost fiica ta n-ai fi roșit, sosi răspunsul pe când coborau din ascensor.

— Și i-am spus clar să nu vi se adreseze și mai ales să nu vă pună întrebări.

— Faptul că nu ți-a dat ascultare o face cea mai interesantă persoană pe care am cunoscut-o azi, șopti Diana pe când se închideau ușile ascensorului. Și de ce i-ai dat numele Artemisia?

— A fost numită după Artemisia Gentileschi, celebra pictoriță italiană din epoca barocă.

— Asta presupune că ai o mare dragoste pentru artă?

— O pasiune, ma'am. Dar soția mea Beth, custode la Fitzmolean, este cea care a ales numele.

— Așadar voi avea ocazia să o reîntâlnesc pe fiica ta pentru că, dacă îmi amintesc corect, voi deschide expoziția Frans Hals de la Fitzmolean de anul viitor. Va trebui să port cel puțin o diademă dacă nu vreau să fiu din nou luată la întrebări, adăugă în timp ce ușile ascensorului se deschideau la etajul unu.

— Crime Museum, ma'am, începu William trecând la scenariul pe care și-l făcuse, cunoscut mai bine drept Black Museum, este creația unui inspector pe nume Neame care în 1869 a crezut că pentru a-i ajuta pe colegii săi să rezolve și să preîntâmpine infracțiuni ar fi bine dacă ar putea face studii de caz. A fost ajutat de ofițerul de poliție Randall care a adunat materiale de la cazuri celebre și de la locul faptei, ele fiind primele exponate ale muzeului infractorilor care s-a deschis cinci ani mai târziu, la sfârșitul lunii aprilie 1874, dar a rămas închis publicului.

William a aruncat o privire în spate și l-a zărit pe Ross Hogan stând de vorbă cu doamna de onoare. A pornit apoi de-a lungul unui coridor conducându-și oaspetele spre camera 101 unde o altă ușă a fost deschisă pentru vizitatorul regal. William se întreba dacă se întâmpla vreodată ca prințesa să deschidă singură o ușă, dar a alungat rapid gândul revenind la scenariul pe care și-l pregătise.

— Sper că muzeul nu va fi prea tulburător pentru dumneavoastră, ma'am. Un vizitator obișnuit, se știe, poate leșina.

Au intrat într-o încăpere a cărei lumină difuză nu făcea altceva decât să amplifice atmosfera macabră.

— Nu poate fi mai rău decât patru zile la Ascot, când de obicei îmi doresc să leșin.

William își dorea să râdă dar a reușit să se abțină și începu prezentarea pe când se apropiau de o vitrină:

— Primele exponate sunt o serie de obiecte timpurii de epocă, adunate de Neame și Randall.

Prințesa a privit cu atenție o colecție de arme folosite de criminali în secolul XVII împotriva victimelor printre care un baston al cărui mâner, atunci când era răsucit, se putea transforma într-o sabie, cuțite cu resort, măciuci masive din lemn și boxuri. William a trecut repede la cealaltă vitrină care conținea elemente legate de Jack Spintecătorul printre care și o scrisoarea pe care a trimis-o în 1888, la vremea când se afla la apogeul crimelor sale, către Agenția centrală de presă din Londra, în care îi ironiza pe polițiști afirmând că nu îl vor prinde vreodată. Dar imediat, William i-a reamintit oaspetelui său că asta se întâmpla la vremea în care Met încă nu folosea metoda de amprentare pentru identificarea criminalilor și cu un secol mai înainte de a fi descoperit ADN-ul.

— Și încă nu am leșinat, spuse prințesa pe când treceau la următoarea vitrină care conținea un binoclu vechi. De ce este deosebit acest binoclu?

— Nu a fost creat pentru Ascot, ma'am. A fost oferit logodnicei sale de către un personaj absolut dezagreabil la doar câteva zile după ce aceasta l-a părăsit. Când ea l-a dus la ochi și l-a reglat pentru a privi prin el, au țâșnit două lamele care au orbit-o. La proces, bărbatul a fost întrebat de către procuror de ce a săvârșit o astfel de faptă diabolică și el a răspuns cu un ton firesc: „N-am vrut să mai privească un alt bărbat vreodată”.

Diana și-a acoperit ochii și William a trecut în grabă mai departe.

— Ma'am, următorul exponat este cu totul fascinant, spuse el indicând o cutie mică, simplă, din metal. Este vorba despre un obiect care a furnizat dovezi în primul caz rezolvat de Met pe baza

amprentelor. În 1905 frații Alfred și Albert Stratton au fost arestați pentru asasinarea unui patron de magazin, Thomas Farrow, și a soției sale, Ann. Ar fi scăpat nepedepsiți dacă Alfred nu ar fi lăsat o singură amprentă a degetului mare pe caseta de numerar goală. Au fost amândoi găsiți vinovați și spânzurați.

Au trecut la următoarea vitrină în dreptul căreia prințesa s-a oprit și aruncând o scurtă privire îi spuse lui William:

— Vorbește-mi despre el!

— Pe 18 februarie 1949, John Haigh a ucis-o pe Olive Durand-Deacon, o văduvă bogată, în timp ce aceasta vizita atelierul lui din Craweley. După ce Haigh i-a luat tot ce avea de valoare, a dizolvat trupul acesteia într-un butoi cu acid sulfuric, crezând că dacă nu exista un cadavru, poliția nu ar fi putut să îl acuze de crimă. Dar nu a luat în calcul existența unui anume doctor Keith Simpson, patolog, ale cărui cunoștințe de specialitate deosebite l-au ajutat să descopere trei calculi biliari și câțiva dinți falși ce aparținuseră victimei, toate într-un morman de gunoaie din spatele atelierului. Haigh a fost arestat, condamnat și spânzurat.

— Inspector-șef, chiar îți place să duci o femeie într-un loc romantic la prima întâlnire! Am dreptate?

Pentru prima oară, observația Prințesei l-a făcut pe William să se destindă și să râdă după care a continuat:

— O altă premieră a fost arestarea doctorului Hawley Harvey Crippen, un homeopat american care și-a ucis soția, Cora, în Londra, mai înainte de a fugi la Bruxelles împreună cu iubita sa, Ethel Le Neve. De la Bruxelles s-au îndreptat spre Anvers unde Crippen a cumpărat două bilete pe vasul *SS Montrose*, un vapor cu aburi ce se îndrepta spre Canada. Ethel s-a deghizat în băiat, astfel încât cei doi să treacă drept tată și fiu. Mai înainte ca vasul să pornească în călătorie, căpitanului i se arătase un afiș cu cei doi deja căutați de poliție, și acesta a început să aibă bănuieli atunci când i-a văzut pe Crippen și Le Neve ținându-se de mână și sărutându-se. A telegrafiat la Scotland Yard și inspectorul Walter Drew care răspundea de caz a pornit imediat spre Liverpool unde s-a îmbarcat pe *SS Laurentic*, care era mult mai rapid, și a ajuns la

Montreal cu ceva timp înainte de SS *Montrose*. Drew a urcat pe vas dându-se drept cârmaci, și când intrau pe râul St Lawrence i-a arestat pe Crippen și Ethel aducându-i înapoi în Anglia pentru proces. Juriul nu a deliberat mai mult de treizeci de minute pentru a-l găsi vinovat de crimă pe Crippen.

— Așa că și el a mers la spânzurătoare, concluzionă veselă prințesa. Și Ethel?

— A fost achitată pentru că s-a considerat că a fost complice după săvârșirea faptei. Este adevărat că juriul a deliberat îndelung până a ajuns la această decizie.

— Interesant cum de obicei femeile scapă nepedepsite, a remarcat prințesa pe când treceau în următoarea încăpere care nu părea deloc mai atrăgătoare decât cea precedentă.

— Și acum veți face cunoștință cu gangsteri notorii din East End. Voi începe cu frații Kray, Reggie și Ronnie.

— Chiar am auzit de ei, spuse prințesa privind fotografiile alb-negru ale celor doi gemeni celebri.

— Deși de-a lungul anilor au comis numeroase fărădelegi brutale, inclusiv crime, se părea că este imposibil să fie puși sub acuzare, ca să nu mai vorbim de condamnare, pentru că nu era nimeni dispus să depună mărturie împotriva lor, toți temându-se de urmări.

— Și cum au fost prinși în cele din urmă?

— Au fost arestați după ce în 1967, Reggie l-a ucis pe un asociat al lor, infractor și el, pe nume Jack McVitie, cunoscut mai ales ca Jack the Hat. Cei doi frați Kray au fost condamnați la închisoare pe viață.

— Și persoana care a depus mărturie?

— N-a mai apucat să-și sărbătorească următoarea zi de naștere, ma'am.

— Sunt încă în picioare, inspector-șef, îl tachină prințesa pornind spre următoarea încăpere unde a fost întâmpinată de o seamă de funii de diferite dimensiuni și grosimi.

— Până în secolul XIX, începu comisarul care se afla în spatele lor, la Tyburn se adunau mulțimi de oameni pentru a asista la

spânzurarea publică a condamnaților. Această formă barbară de divertisment a fost abolită în 1868 după care condamnații erau spânzurați în interiorul închisorii fără ca publicul să asiste.

— Când erai tânăr polițist ai asistat la astfel de execuții, sir Peter?

— Doar la una, ma'am. Și de atunci niciodată, slavă Domnului!

— Spuneți-mi care a fost ultima femeie spânzurată, întrebă prințesa adresându-se lui William.

— Sunteți cu un pas înaintea mea, ma'am. Este vorba de Ruth Ellis, o animatoare de club care a fost executată pe 13 iulie 1955 pentru că și-a împușcat iubitul cu un revolver Smith&Wesson de 38 de milimetri care poate fi văzut aici, indică el vitrina.

— Și ultimul bărbat? a dorit să știe prințesa privind arma îndelung.

William a încercat să-și amintească pentru că această informație nu făcea parte din scenariul său și nereușind și-a îndreptat privirile spre comisar dar acesta nu a avut nicio reacție. Au fost salvați de custodele muzeului care a făcut un pas înainte spunând:

— Gwynne Evans și Peter Allen, ma'am, au fost executați pe 13 august 1964. Anul următor o inițiativă legislativă a devenit lege și astfel pedeapsa prin spânzurare a fost abolită. Totuși, poate v-ar interesa să aflați, ma'am, că pedeapsa încă se poate aplica pentru trădare și piraterie în care e implicată și violență.

— Presupun că trădarea e mai probabilă în ceea ce mă privește, spuse prințesa provocând râsete din partea celorlalți.

William a continuat să își conducă oaspetele spre ultima dintre sălile expoziției unde i-a prezentat o seamă de sticle cu diverse otrăvuri. William i-a explicat că otrăvirea este una dintre metodele preferate de femei pentru a ucide, mai ales atunci când este vorba de soții lor. Chiar în momentul în care rostise aceste cuvinte William a regretat.

— Și astfel, ma'am, am ajuns la capătul turului nostru. Sper că vi s-a părut... interesant, a ezitat un moment mai înainte de a rosti acest cuvânt în loc de plăcut.

— Fascinant, inspector-șef, ar fi cea mai potrivită caracterizare pentru ora care a trecut, rosti prințesa pe când era condusă spre ieșirea din muzeu.

Au pornit din nou de-a lungul coridorului spre ascensor trecând pe lângă toaleta ce fusese special instalată pentru oaspetele regal. Două tinere polițiște erau prezente dar nu au fost solicitate. Păreau dezamăgite. De parcă ar fi simțit, prințesa s-a oprit și a schimbat câteva cuvinte cu ele mai înainte de a-și continua drumul.

— Aștept cu nerăbdare să vă revăd și să o cunosc și pe soția dumneavoastră, la deschiderea expoziției Frans Hals, spuse prințesa urcând în ascensor. Cel puțin acel moment va fi unul mai vesel.

William a reușit să zâmbească.

Când ascensorul a ajuns la parter, comisarul a preluat rolul de gazdă și a însoțit oaspetele regal la mașina care o aștepta și a cărei portieră era ținută larg deschisă de o gardă de corp. Prințesa s-a oprit și a salutat fluturând mâna către mulțimea care se adunase pe trotuar, ceva mai departe.

— Am observat că nu ți-a luat prea mult timp pentru a intra în vorbă cu doamna de onoare, rosti William de îndată ce inspectorul Hogan li se alătură.

— Presupun că am o șansă, zise Hogan fără nicio ezitare.

— Țintești sus, după cum se pare.

— Nu păreai prea îngrijorat, spuse Ross zâmbind.

— *Touché*, rosti William făcând o reverență înaintea prietenului său.

— Lady Victoria mi-a spus că unul dintre cei mai apropiați ofițeri din gărzile de corp ale prințesei se pensionează la sfârșitul anului și încă nu au găsit înlocuitor. Sper că poate pui o vorbă bună pentru mine.

— Ce vorbe ai în minte? Nesperios? Dubios? Cu moravuri ușoare?

— Presupun că asta și caută, spuse Ross în timp ce doamna de onoare urca în mașină pe bancheta din spate, înaintea prințesei.

— Asta-i tot ce poți spune după câte am făcut pentru tine de-a lungul timpului?

William a încercat să nu izbucnească în râs amintindu-și cum se sfârșise cea mai recentă dintre escapadele lor. El și Ross abia se întorseseră din Spania unde se aflaseră pe urmele lui Miles Faulkner. În sfârșit reușiseră să pună mâna pe vechiul lor dușman și să-l aducă cu forța în închisoarea Belmarsh – fix cea din care evadase Faulkner cu un an înainte. Deși se simțeau victorioși, atât William cât și Ross erau conștienți de urmările inevitabile care îi așteptau după ce încălcaseră absolut toate regulile, ca să-l cităm pe comandant. William i-a reamintit șefului că *nu existau* reguli pentru Miles Faulkner și dacă ei nu le-ar fi încălcat, în mod cert le-ar fi scăpat printre degete.

— Două rele nu fac o faptă bună, le-a reamintit comandantul.

William se întreba cât puteau spera că Faulkner va rămâne după gratii, având în vedere că avocatul lui corupt era cât se poate de bucuros să încalce legile până la punctul în care se puteau frânge, dacă asta îi garanta că „distinsul client” scăpa de toate acuzațiile și era eliberat din închisoare, curat ca lacrima. Chiar își spuneau că domnul Booth Watson QC nu va fi mulțumit până când William și Ross nu ajungeau să fie audiați în fața unei comisii disciplinare mai înainte de a fi dați afară în mod rușinos din rândul forțelor de poliție pentru comportament inadmisibil. William deja își prevenise soția că următoarele luni nu aveau să fie tocmai ușoare.

— E ceva nou în asta?

Astfel Beth îi reamintise că nu se schimbase nimic și a adăugat că nu avea să fie mulțumită până când Booth Watson nu ajungea după gratii alături de „distinsul client”, acolo unde le era locul amândurora.

William a revenit brusc în prezent chiar în momentul în care Alteța Sa Regală urca pe bancheta din spate a mașinii și antemergătorii pe motociclete au turat motoarele conducând suita regală afară din curtea Scotland Yard-ului, pe Victoria Street.

Printesa a salutat din mașină mulțimea fluturând mâna și toată lumea a răspuns, mai puțin Ross care zâmbea către doamna de onoare.

— Ross, problema ta constă în faptul că ai boșele mai mari decât creierul, spuse William pe când convoiul părăsea curtea.

— Așa viața este mult mai interesantă.

După ce convoiul prințesei a dispărut din vedere, comisarul și Hawk s-au apropiat de ei.

— Ai avut o idee bună să pui doi tineri ofițeri să conducă oaspeții prin muzeu și nu doi zaharisiți ca noi. Mai ales când unul dintre ei și-a făcut bine temele.

— Mulțumesc, sir, spuse Ross zâmbind ironic spre comandant.

— De fapt, cred că Warwick merită să primească liber pentru restul zilei, sugerează sir Peter înainte de a porni spre biroul său.

— Nicio speranță! șopti Hawk de îndată ce comisarul era suficient de departe pentru a nu-l auzi. Vreau să fiți în biroul meu cu întreaga echipă cât mai repede și când spun asta înseamnă imediat, acum!